

[Poul Møller.]

ningslovforslaget, og vi spurgte her de socialdemokratiske repræsentanter, om det var rigtigt, hvad der stod i Politiken, at vi nu skulle have nogle tobaksafgiftsforhøjelser o. lign., og om vi i givet fald ikke kunne få disse behandlet sammen med udskrivningslovforslaget. Men de socialdemokratiske repræsentanter var ikke klogere torsdag morgen — og jeg tror, de var fuldstændig ærlige, det er de vist altid — end at de sagde, at det kendte de ikke spor til.

Det var altså en godt skjult hemmelighed, men den var ikke bedre skjult, end at den stod at læse i Politiken. Jeg ved ikke, om det var på grund af artiklen i Politiken, at vi nu skal bruge vor weekend her, eller om det skyldes særlige, saglige grunde. For det er selvfølgelig ømtålige områder, hvorom man kan sige, at vi kan jo ikke have hamstring. Jeg mener, at der nu nok alligevel skal ske hamstring fra nu af og til onsdag; når man har 4 eller 5 dage fra fremsættelsen af lovforslagene, tror jeg ikke, vi kan stoppe denne hamstring. Men så meget vil jeg gerne sige her, idet jeg altså vil komplimentere den høje regering for den stilfærdighed og den tavshed, den har kunnet pålægge sig selv over for sine partigrupperes medlemmer, at jeg beklager, at det ikke har været muligt for den i samme måde at forholde sig tavs over for regeringens egen presse.

Der er en udmærket begrundelse, synes jeg, i den højtærede finansministers skriftlige fremsættelse, som er noget af det korteste, jeg har set — men selvfølgelig 260 mill. kr. er jo heller ikke meget mere, så man kan godt klare sig med en lap papir nu, når man skal motivere det. I denne fremsættelse står:

„Det nylig offentliggjorte pristal vil stille øgede krav til statsfinanserne dels i form af øgede udgifter, dels i form af udgiftsforøgelse på anden måde.“

Denne vældig klare motivering og denne herlige sprogløst fortæller ikke tinget ret meget om, hvad det er for udgiftskrav, staten står over for. Vi kan naturligvis alle sammen regne ud, at tjenestemændene og statens funktionærer o. s. v. skal have mere i løn, når der kommer en pristalsregulering, men det er jo ikke meget belysende for folketinget at få at vide, at man står

over for øgede krav dels i form af udgiftsforøgelser, dels i form af forøgede udgifter. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Det var jo en trykfejl!). Jeg ved ikke, om det er en trykfejl, og jeg vil helt overlade til det høje præsidium at fastslå, hvad der egentlig er en skriftlig fremsættelses original; det kunne man måske nok spekulere på. Er det det, der omdeles i første omgang, eller er det det, der omdeles i anden omgang? Normalt — ved taler — er det det, der er blevet sagt fra talerstolen, der gælder, men her er der ikke blevet sagt noget, og derfor er det et spørgsmål, om det er det, der skrives første gang eller anden gang. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Skulle vi ikke komme over til sagen?). Jo, men vi har 40 eller 60 minutters taletid. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Jeg har tålmodighed!). Den højtærede statsminister kan være ganske rolig, han er jo lige kommet.

Den reale begrundelse er naturligvis ikke denne linje i fremsættelsen; den reale begrundelse er heller ikke pristalsreguleringen. Hvis en pristalsregulering er rigtigt ordnet, sikrer den til enhver tid, at arbejdere og funktionærer, hvis lønninger er pristalsregulerede, kan købe det samme antal varer, hvis priserne stiger, men også kun det samme antal varer, og det vil sige, at der derfor ikke er frygt for en forbrugsstigning som følge af en pristalsregulering. Det, der kan give frygt for en forbrugsstigning, er, hvis man ud over pristalsreguleringen giver lønforhøjelser og indtægtsforøgelser på anden måde. Det var imidlertid det, der skete ved helhedsløsningen i fjor. Ved denne bandt det høje tings politiske flertal sig til at gennemføre lønforhøjelser fra 1. marts i år uden at vide, om den konjunkturpolitiske situation kunne bære det eller ikke. Folketinget vedtog her nogle lønforhøjelser i håb om, at man kunne skubbe pinen fra sig, lønforhøjelser, der i det første år var moderate, og man hævdede, at dem kunne vi klare ved hjælp af tvangslån, og i andet år skulle de klares — altså det, som man nu ser — ved hjælp af forhøjelse af skatterne eller afgifterne.

Vi pegede udtrykkelig på denne fare under førstebehandlingen af helhedsløsningens lovforslag i fjor. På spalte 3113 i Folketings-tidende for den 27. februar 1963 ser man, at jeg på mit partis vegne udtalte: